

Για να το ξεκινήσουμε από την πολύ αρχή, τον πιο υψηλό βαθμό στο απολυτήριο του Γυμνασίου, τον είχα στα Νέα Ελληνικά. Ήταν το αστρονομικό, για μένα, 15 (δεκαπέντε), αφού τέσσερα μαθήματα ήταν στη βάση και τα υπόλοιπα έξι όχι πάνω από το δεκατρίο (13.) Το αυτό και για την βαθμολογία στο αποκαλούμενο και ακαδημαϊκό, όπου το μάθημα το οποίο απέσπασε τον πιο καλό βαθμό ήταν η έκθεση, που συγκέντρωσε 50% περισσότερες μονάδες από το επόμενο καλύτερο μάθημα. Γίνεται, λοιπόν, σαφές ότι ανάμεσα στο γράψιμο και στην ταπεινότητά μου, υπήρχε ένα είδος έλξης. Η οποία στο μέλλον ολοένα και θα ενισχυόταν.

Όσο κοντά κι αν ήρθαμε όμως, η έλξη δεν επισημοποιήθηκε. Διότι ήταν αυτοσκοπός. Δεν ήταν ένα σκαλοπάτι, για να ανέβεις στο επόμενο. Για να γίνεις π.χ. επιχειρηματίας, τηλεπερσόνα, πολιτικός, ομιλόκληρος. Έτσι δεν έγινε γάμος, οικογένεια και κοινόχρηστα, μήτε σύμφωνο ζωής. Καθόλου τυχαίο βέβαια, αφού το δοκιμάσαμε σχεδόν δέκα φορές, φθάσαμε κοντά, αλλά Δεν. Έγινε όμως κάτι ουσιαστικότερο. Ερωμένη. Διατήρησε μέσα της, το φτερούγισμα στο στήθος, τη φούντωση που νιώθεις αλλαχού, το πνευματικό κέντρισμα, την έντονη συγκίνηση, αλλά και το βαθύ έρεβος που χωρίζει τους εραστές όταν το κλίμα αντιστρέφεται.

Και το κλίμα αντιστρεφόταν συχνά. Αυτό ήταν που καθόριζε και το πλαίσιο της σχέσης. Το κλίμα, ο περιβάλλον χώρος. Δεν κάνω απόπειρα να αποποιηθώ τις ευθύνες μου. Τα αντιμετώπιζα πριν 41 χρόνια με την πρώτη μας επαφή, μα τα αντιμετώπιζω και σήμερα, τούτα τα θέματα, με την αφέλεια εφήβου. Δεν βλέπω αυτό που υπάρχει. Βλέπω αυτό που θα ήθελα να υπάρχει. Ολέθριο σφάλμα και αθεράπευτη τακτική. Μα όποιος πιστεύει ότι οι σχέσεις με τις ερωμένες κινούνται σε διαφορετικό επίπεδο, λανθάνει. Δεν κατέχει το άθλημα. Βεβαιότατον, τούτο. Ο [έρως](#) , δεν είναι επάγγελμα.

Εξίσου βέβαιον είναι, πως τούτη η αντιμετώπιση είναι συνταγή αποτυχίας. Αμετάκλητα. Αποτυχίας όπως την ορίζει, έστω, η τρέχουσα πραγματικότητα, με συμπτώματα όπως, την έλλειψη αναγνωρισιμότητας, την στασιμότητα στην κοινωνική κλίμακα, την οικονομική δυσανεξία κλπ. Απ' ότι νομίζει ότι υποφέρει δηλαδή, το 90% του πληθυσμού αυτού του πλανήτη.

Επειτα είναι και κάτι άλλο. Η εξίσου αφελής προσέγγιση, πως η ύφεση θα λειτουργούσε ως καταλύτης όλων όσων θεωρούσα ως άχρηστα, αμοραλιστικά και τελικά βλαπτικά στοιχεία. Ως λεπτή κρισάρα που θα κρατούσε τους λαμπερούς, πολύτιμους κόκκους, απορρίπτοντας τα αδρανή υλικά. Ε!, ούτε αυτό συνέβη. Ζούμε μια ζοφερή εποχή όπου οι συνθήκες διαμορφώνουν τους ανθρώπους και όχι το αντίθετο. Τούτο δεν ορίζεται ως πολιτισμός. Ειδικά αν συνυπολογιστεί ότι δεν υφίσταται χώρος ούτε για ηρωισμούς.

Στα καθ' ημάς, τώρα, για να το τελειώνουμε το θέμα ήσυχα κι απλά. Ως προς το τεχνικό κομμάτι, όσο η θαυμαστή ψηφιακή τεχνολογία θα απλώνει το βαρύ της πέπλο και την φίνα εξουσία της πάνω από την αυτοκίνηση, τόσο θα απειλεί το ενδιαφέρον μου. Έως να το εξατμίσει ολοκληρωτικά. Όσο επίσης, τα οχήματα θα ακολουθούν αυτόνομες διαδρομές -πράγμα φιλειρηνικό και ασφαλές αλλά νόστιμο όσο ένας λαπάς χωρίς λεμόνι- τόσο θα απομακρύνονται δρομέως, από αυτό που αγάπησα.

Ως προς το υπηρεσιακό τμήμα, έπειτα από τις δέκα χρονιές της δεύτερης συνεδρίας στο C&D και συνολικά 17 στο συγκεκριμένο (πρώην) εκδοτικό οργανισμό, ο κύκλος έκλεισε. Και έκλεισε με δική μου πρωτοβουλία. Εννοείται ότι ενοχλήθηκα πολύ και από τον τρόπο που ο «Πήγασος» κατέληξε ευτελισμένος - κακόμοιρος, όπως και με τη διαχείριση της κρίσης. Προφανώς συνετέλεσε κατά τι και αυτό στην πορεία μου προς την εξώπορτα, αν και ψήγματα επιθυμίας αποχώρησης είχαν δημιουργηθεί ολόγυρα και πολλαπλασιάζονταν ατάκτως, τουλάχιστον δυο καλοκαίρια νωρίτερα. Ατυχώς ο βαρύς γδούπος της πτώσης του φτερωτού ίππου, δεν μου έδωσε τη χαρά του ηρωισμού, όπως άλλοτε.

Αλλά έτσι είναι. Προτσές darling, ιστορικό προτσές χρυσάφι μου.
Οψόμεθα.

υ.γ. πιο διακριτικός - γενικώς και ειδικώς - δεν θα μπορούσα να είμαι.